

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., v právní věci

žalobkyně: **MUDr. A. D.**
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Ludvíkem Matouškem
sídlem Kovářská 549/12, Praha 9

proti
žalovanému: **Státní tajemník v Ministerstvu zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 4, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2018, č. j. MZDR 4903/2018-5/PER,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 6. 2018, č. j. MZDR 4903/2018-5/PER, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ludvíka Matouška, sídlem Kovářská 549/12, Praha 9.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný k odvolání žalobkyně změnil výroky II. a III. rozhodnutí ředitele Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina (dále jen „ředitel“) ze dne 31. 10. 2017, č. j. KHSV/24415/2017/ZR/OPD/Šul, a ve zbývajících částech odvolání žalobkyně zamítl a

rozhodnutí ředitele potvrdil. Tímto rozhodnutím ředitel s účinností od 1. 11. 2017 určil žalobkyni platový tarif podle stupnice platových tarifů uvedené v § 2 odst. 1 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců (dále jen „nařízení vlády č. 304/2014 Sb.“), ve výši 37 890 Kč (výrok I.), s účinností od 1. 11. 2017 přiznal žalobkyni příplatek za vedení ve výši 9 020 Kč (výrok II.) a s účinností od 1. 11. 2017 určil žalobkyni měsíční plat v celkové výši 54 910 Kč, který tvoří platový tarif ve výši 37 890 Kč, osobní příplatek ve výši 8 000 Kč a příplatek za vedení ve výši 9 020 Kč (výrok III.). Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí změnil rozhodnutí ředitele pouze tak, že zvýšil žalobkyni příplatek za vedení na částku 9 094 Kč a v důsledku toho i její měsíční plat na částku 54 984 Kč. V ostatním rozhodnutí ředitele potvrdil a odvolání žalobkyně zamítl.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobkyně namítla, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, neboť z výroku rozhodnutí neplyne, jaká právní úprava byla použita (jaké znění nařízení vlády, jaké ustanovení a jaká příloha byly aplikovány). Rozhodnutí ředitele bylo navíc vydáno dne 31. 10. 2017, ačkoliv v odůvodnění se odkazuje na užití úpravy účinné až od 1. 11. 2017. Za chybu žalobkyně považuje též to, že výrok rozhodnutí neobsahuje údaj o stanovení příslušné platové třídy a platového stupně, takže se žalobkyně proti případně nesprávně určené třídě a stupni nemůže účinně bránit.

3. Žalobkyně je zaměstnána jako ředitelka protiepidemického odboru Krajské hygienické stanice Kraje Vysočina. Správní orgán ovšem vůbec nezjišťoval, jaké činnosti byly žalobkyni rozhodnutím o přijetí do státní služby určeny a jakou činnost v rámci služebního místa žalobkyně vykonává, a s námitkami žalobkyně v tomto směru vedenými se nevypořádal. Podle názoru žalobkyně je pro její služební místo nezbytné lékařské vzdělání a s ohledem na její pracovní náplň je pak nutno uzavřít, že je lékařkou orgánu ochrany veřejného zdraví ve smyslu § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. ve znění nařízení vlády č. 342/2017 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů. Náleží jí proto platový tarif stanovený podle stupnice platových tarifů uvedené v příloze č. 3 k tomuto nařízení, a nikoli v příloze č. 2 k tomuto nařízení, jak ve svých rozhodnutích uzavřeli ředitel a žalovaný. Za nezákonný považuje žalobkyně v této souvislosti závěr žalovaného, že u služebního místa žalobkyně nebyl stanoven výlučný požadavek lékařského vzdělání, a proto jí přísluší platový tarif podle stupnice platových tarifů uvedených v příloze č. 2 nařízení. Žalobkyně je však vzhledem ke všem okolnostem lékařkou orgánu ochrany veřejného zdraví, jak požaduje nařízení, čemuž není na překážku, že její systematizované místo může zastávat i osoba s jiným vzděláním. Závěr žalovaného je i v rozporu se smyslem novelizace provedené nařízením č. 342/2017 Sb., která měla dostatečným ohodnocením zastavit úbytek kvalifikovaných lékařů v hygienické službě.

4. Žalobkyně konečně tvrdí, že se žalovaný vůči ní svým rozhodnutím dopustil diskriminace v oblasti odměňování ve srovnání s ostatními lékaři vykonávajícími správní činnost (např. lékaři orgánu sociálního zabezpečení), neboť porušil zásadu rovného zacházení se všemi státními zaměstnanci a rozdílné zacházení se žalobkyní ve svém rozhodnutí nijak neodůvodnil. Žalobkyně se k tomu dovolává přímého účinku „směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2006/54/ES, Rady ES č. 2000/43/ES, Rady ES č. 2000/78/ES a nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 492/2011“.

5. Žalobkyně tedy z uvedených důvodů navrhla napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Na tomto procesním postoji žalobkyně setrvala po celou dobu řízení před soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že lékaře v krajských hygienických stanicích jako orgánech ochrany veřejného zdraví lze odměňovat podle vyšší platové stupnice uvedené v příloze č. 3 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. jen tehdy, bude-li se na jejich služebních místech požadovat výkon správních činností, které mohou být vykonávány pouze osobami s lékařským vzděláním. Požadavek na obsazení služebního místa žalobkyně jen lékařem však není formulován ani v právním předpisu (§ 88a zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), ani ve služebním předpisu vydaném podle § 25 odst. 5 písm. a) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“). Služební místo žalobkyně může být obsazeno i nelékařem, který má odbornou způsobilost k výkonu zdravotnického povolání podle zákona č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních). V takové situaci je v zájmu principu rovného odměňování, aby byly obě skupiny zaměstnanců (lékaři i nelékaři) pracující na pozici žalobkyně odměňovány podle stejných pravidel. Závěrem žalovaný označil předmětný problém za palčivý s tím, že je otázka odměňování lékařů orgánů ochrany veřejného zdraví dlouhodobě diskutována.

7. Žalovaný navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta, a na tomto procesním postoji rovněž setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

8. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

9. Zdejší soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a rozhodoval bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

10. Ze správního spisu vyplynulo, že ředitel vyhlásil dne 22. 2. 2016 výběrové řízení na služební místo ředitele odboru protiepidemického ve služebním úřadě Krajské hygienické stanici kraje Vysočina se sídlem v Jihlavě v oboru služby zdravotnictví a ochrana zdraví. Žadatel musel mimo jiné splňovat požadavek podle § 25 odst. 5 písm. a) zákona o státní službě stanovený služebním předpisem ředitele č. 04/2016, tj. odborné zaměření – vzdělání lékaře nebo vysokoškolské vzdělání v magisterském studijním programu v jiném oboru, a současně způsobilost zdravotnického pracovníka podle zákona o nelékařských zdravotnických povoláních. Rozhodnutím ze dne 1. 5. 2016, č. j. KHSV/07406/2016/ZR/ÚSČ/Šul, ředitel jmenoval žalobkyni na toto služební místo, zařadil ji do 13. platové třídy, 12. platového stupně a určil jí měsíční plat v celkové výši 47 060 Kč sestávající z platového tarifu ve výši 31 550 Kč, osobního příplatku ve výši 8 000 Kč a příplatku za vedení ve výši 7 510 Kč.

11. Z pracovní náplně žalobkyně vyplývá, že měla mimo jiné následující povinnosti:
- provádět komplexní výkon státního zdravotního dozoru v oblasti epidemiologie;
 - stanovovat nezbytná vyšetřování a měření pro výkon státního zdravotního dozoru;
 - provádět analýzu prevence infekčních onemocnění a dalších hromadně se vyskytujících onemocnění a epidemiologie drogových závislostí;
 - stanovovat metodiky výkonu státního zdravotního dozoru;
 - metodicky usměrňovat zdravotnická zařízení v ochraně před infekčními onemocněními nebo odborně usměrňovat činnosti zařízení vykonávajícího závodní preventivní péči;
 - hodnotit epidemiologickou situaci pro stanovování celostátních mimořádných opatření k ochraně zdraví obyvatel a stanovovat mimořádná opatření pro ochranu státních hranic před zavlečením infekčních onemocnění;
 - zjišťovat zdravotní stav obyvatel v oblasti infekčních onemocnění, dalších hromadně se vyskytujících onemocnění a hodnotit zdravotní rizika pro posuzování závažnosti zátěže populace vystavené rizikovým faktorům za použití nejnáročnějších epidemiologických metod;
 - zpracovávat podklady pro hodnocení a řízení zdravotních rizik zátěže obyvatel vystaveného rizikovým faktorům životního pracovního prostředí a komunikovat o zdravotním riziku;
 - analyzovat ukazatele zdravotního stavu obyvatel a faktorů prostředí nebo poskytovat specializované, poradenské, výchovné a konzultační služby.
12. Prvostupňové a nyní napadené rozhodnutí byla vydána v souvislosti s novelizací nařízení vlády č. 304/2014 Sb. provedenou nařízením vlády č. 342/2017 Sb., které s účinností od 1. 11. 2017 plošně zvýšilo platové tarify.
13. Zdejší soud předně uvádí, že nepovažuje rozhodnutí žalovaného (potažmo rozhodnutí ředitele) za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Z obou rozhodnutí je zřejmé, jak, proč a na základě jaké právní úpravy bylo rozhodnuto. V záhlaví a výrocích obou rozhodnutí jsou uvedena konkrétní ustanovení zákona o státní službě (případně zákona č. 500/2004 Sb., správní řád) i konkrétní ustanovení nařízení vlády č. 304/2014 Sb. (§ 2 odst. 1 a § 4), podle nichž správní orgány rozhodovaly. Skutečnost, že výrok I. rozhodnutí ředitele neobsahuje odkaz na přílohu č. 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., nepovažuje soud za chybu, neboť použití této přílohy jasně vyplývá z ředitelem citovaného a aplikovaného § 2 odst. 1 tohoto nařízení. Pokud žalobkyně namítá, že není zřejmé, jaké znění nařízení vlády bylo použito, pak soud uvádí, že oba správní orgány postupovaly podle znění platného a účinného v den vydání jejich rozhodnutí. V této souvislosti soud – na rozdíl od žalobkyně – nepovažuje za vadu ani to, že ředitel vydal rozhodnutí dne 31. 10. 2017, ačkoli v odůvodnění se odkazuje na užití úpravy účinné až od 1. 11. 2017. Smyslem rozhodnutí ředitele totiž bylo reagovat na změnu úpravy (zvýšení) platových tarifů

účinnou od 1. 11. 2017. Řediteli přitom nic nebránilo, aby na platnou (byť ne dosud účinnou) úpravu reagoval v předstihu, pokud účinnost svého rozhodnutí spojil s účinností nové právní úpravy. Tento postup má soud za logický a neshledává na něm nic nepřezkoumatelného.

14. Nedůvodná je rovněž námitka žalobkyně, že výrok rozhodnutí neobsahuje údaj o stanovení příslušné platové třídy a platového stupně. Soud připomíná, že rozhodnutí ředitele (a v návaznosti na něj i rozhodnutí žalovaného) pouze reagovalo na změnu ve výši platových tarifů provedenou nařízením vlády č. 342/2017 Sb. Jejich předmětem tedy nebyla změna v zařazení žalobkyně do platové třídy a platového stupně [výrok I. rozhodnutí ředitele byl ve své podstatě stanovením platu na základě změny ve výši platových tarifů, na něž se podle § 159 odst. 2 písm. k) bodu 1 zákona o státní službě dokonce nevztahuje ustanovení o řízení ve věcech služby ani ustanovení správního řádu o správním řízení]. Zařazení žalobkyně do 13. platové třídy a 12. platového stupně bylo provedeno již rozhodnutím ředitele ze dne 1. 5. 2016, č. j. KHSV/07406/2016/ZR/ÚSČ/Šul, jímž byla žalobkyně též jmenována na služební místo. Na zařazení žalobkyně do platové třídy a platového stupně tedy napadené rozhodnutí ničeho nezměnilo, a proto ani nebylo důvodu, aby ředitel či žalovaný ve výroku svých rozhodnutí uváděli údaje o stanovení platové třídy a platového stupně.

15. Podstatou sporu mezi účastníky je výklad § 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. ve znění účinném od 1. 11. 2017. Výše citované novelizující nařízení vlády č. 342/2017 Sb. totiž kromě plošného zvýšení tarifů změnilo i text § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. Do 31. 10. 2017 znělo toto ustanovení následovně:

(1) Státnímu zaměstnanci, který není uveden v odstavci 2, přísluší platový tarif stanovený podle stupnice platových tarifů uvedené v příloze č. 2 k tomuto nařízení.

(2) Státnímu zaměstnanci, který je lékařem orgánu sociálního zabezpečení, přísluší platový tarif stanovený podle stupnice platových tarifů uvedené v příloze č. 3 k tomuto nařízení.

Od 1. 11. 2017 až do 30. 6. 2019 pak mělo toto ustanovení následující text (zvýraznění doplněno zdejším soudem):

(1) Státnímu zaměstnanci, který není uveden v odstavci 2, přísluší platový tarif stanovený podle stupnice platových tarifů uvedené v příloze č. 2 k tomuto nařízení.

*(2) Státnímu zaměstnanci, který je lékařem orgánu sociálního zabezpečení **nebo orgánu ochrany veřejného zdraví**, přísluší platový tarif stanovený podle stupnice platových tarifů uvedené v příloze č. 3 k tomuto nařízení.*

Pro rozhodnutí věci je tak nezbytné odpovědět na otázku, zda žalobkyně byla s účinností od 1. 11. 2017 lékařem orgánu ochrany veřejného zdraví ve smyslu § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. či nikoli, a zda jí tak příslušel platový tarif podle přílohy č. 3 k tomuto nařízení (který je obecně vyšší, než tarify uvedené v příloze č. 2 nařízení) či nikoli.

16. Podle § 78 odst. 1 písm. c) ve spojení s odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví jsou orgány ochrany veřejného zdraví též krajské hygienické stanice. Byla-li žalobkyně v rozhodné době zaměstnána na služebním místě u Krajské hygienické stanice kraje Vysočina, lze uzavřít, že byla státním zaměstnancem orgánu ochrany veřejného zdraví.

17. Pojem „lékař“ nařízení vlády č. 304/2014 Sb. blíže nedefinuje. Za použití gramatického a systematického výkladu lze nicméně jeho obsah zjistit ze zákona o ochraně veřejného zdraví a ze zákona č. 95/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání odborné způsobilosti a specializované způsobilosti k výkonu zdravotnického povolání lékaře, zubního lékaře a farmaceuta. Podle § 88a odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví ve znění účinném v době rozhodování správních orgánů mohou některé blíže vyjmenované úkoly orgánů ochrany veřejného zdraví plnit pouze zaměstnanci s odbornou způsobilostí k výkonu zdravotnického povolání lékaře, případně zdravotničtí pracovníci a jiní odborní pracovníci s odbornou způsobilostí k výkonu zdravotnického povolání. Podle § 4 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. se odborná způsobilost k výkonu povolání lékaře získává absolvováním nejméně šestiletého prezenčního studia, které obsahuje teoretickou a praktickou výuku v akreditovaném zdravotnickém magisterském studijním programu všeobecné lékařství.

18. Z citovaných ustanovení je tedy nutno dovodit, že zákon o ochraně veřejného zdraví pro své účely považuje za lékaře osobu, která k tomu má odbornou způsobilost. Ta se pak podle § 4 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. získává absolvováním magisterského studijního programu všeobecné lékařství. Mezi stranami je nesporné, že žalobkyně disponuje vzděláním lékařky ve smyslu § 4 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb., a je tudíž lékařkou, jak ji má na mysli § 88a odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví (tj. z hlediska dosažené odbornosti). To nicméně podle názoru zdejšího soudu nepostačuje k tomu, aby byla žalobkyně současně považována za lékařku orgánu ochrany veřejného zdraví ve smyslu § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb. (tj. z hlediska odměňování).

19. Účelem tohoto nařízení vlády je podle § 145 odst. 1 věty druhé zákona o státní službě způsob určení výše platových tarifů státních zaměstnanců s přihlédnutím k povinností a omezením při výkonu služby a k jeho významu. Pro představené (jímž je i žalobkyně) pak podle § 144 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o státní službě ve spojení s § 123 odst. 3 zákoníku práce platí, že je služební orgán zařadí do platové třídy podle nejnáročnějších prací, jejichž výkon řídí nebo které sami vykonávají. Podle § 77 odst. 1 písm. d) služebního zákona je státní zaměstnanec povinen plnit služební úkoly osobně, řádně a včas. Ve světle těchto ustanovení a z logiky věci je nutno uzavřít, že lékařem orgánu ochrany veřejného zdraví bude pro účely určení výše platového tarifu státní zaměstnanec (nebo představený), který má lékařské vzdělání vyžadované podle § 4 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. a který sám vykonává práci (nebo řídí výkon prací), pro jejichž řádné provedení je takové vzdělání nezbytné.

20. Žalovaný svoji obranu proti žalobě staví na argumentu, že zákon ani služební předpis nevyžadují pro služební místo žalobkyně lékařské vzdělání, a proto takové vzdělání není pro toto místo nezbytné. Takový argument ovšem neobstojí, neboť skutečnost, že právní předpis nevyžaduje určité vzdělání pro služební místo, nemá žádnou souvislost s tím, zda státní zaměstnanec na tomto místě skutečně vykonává (nebo řídí) práci, ke kterým takové vzdělání potřebuje. Výše citovaná ustanovení zákoníku práce a služebního zákona totiž zjevně vycházejí z reálného výkonu prací (srov. „*jejichž výkon řídí nebo které sám vykonává*“) a nikoli z toho, jaké vzdělání je pro služební místo předepsáno zákonem nebo služebním předpisem. Pokud by tomu tak mělo být, musel by zákonodárce použít jinou formulaci (např. „*k jejichž řízení nebo výkonu má zákonem nebo služebním předpisem stanovené vzdělání*“). Argumentace žalovaného by nadto mohla vést k absurdním důsledkům: pokud by pro služební místa v orgánech ochrany veřejného zdraví nevydal

příslušný služební funkcionář služební předpis podle § 25 odst. 5 písm. a) služebního zákona požadující na tato místa lékařské vzdělání, pak by lékařem orgánu ochrany veřejného zdraví ve smyslu § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 304/2014 nemohl být nikdo, a tato úprava by byla v praxi neaplikovatelná. Odměňování zaměstnanců na služebních místech v orgánech ochrany veřejného zdraví by se pak neřídilo tím, co tito zaměstnanci skutečně vykonávají, nýbrž tím, jaké vzdělání pro to které místo stanoví služební předpis.

21. Z pracovní náplně služebního místa žalobkyně, jak byla popsána v odst. 8 tohoto rozsudku, je podle názoru soudu zjevné, že ji reálně a řádně může vykonávat pouze osoba, která má lékařské vzdělání vyžadované podle § 4 odst. 1 zákona č. 95/2004 Sb. Práce, které má žalobkyně vykonávat nebo řídit, nemohou vykonávat zdravotničtí pracovníci a jiní odborní pracovníci s odbornou způsobilostí k výkonu zdravotnického povolání, jak pro některé činnosti umožňuje (a vyžaduje) § 88a odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, a to ani při splnění požadavku vysokoškolského vzdělání v magisterském studijním programu, který pro služební místo žalobkyně vyžaduje služební předpis ředitele č. 04/2016. Odbornou způsobilostí k výkonu zdravotnického povolání má zákon o ochraně veřejného zdraví na mysli odbornou způsobilost získanou podle zákona č. 96/2004 Sb., o podmínkách získávání a uznávání způsobilosti k výkonu nelékařských zdravotnických povolání a k výkonu činností souvisejících s poskytováním zdravotní péče a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o nelékařských zdravotnických povoláních), tj. např. odbornou způsobilost k výkonu povolání všeobecné či dětské sestry, porodní asistentky, optometristy, zubního technika, apod. Žádné z povolání uvedených v zákoně o nelékařských zdravotnických povoláních však nemá souvislost s epidemiologií a s úkoly, které má vykonávat žalobkyně (na rozdíl od zákona č. 95/2004 Sb., který mezi specializační vzdělávání lékařů řadí právě hygienu a epidemiologii). Je obtížně představitelné, že by např. hodnocení epidemiologické situace nebo zjišťování zdravotního stavu obyvatel v oblasti infekčních onemocnění za použití nejnáročnějších epidemiologických metod mohla provádět např. osoba s odborným vzděláním k výkonu povolání radiologického technika, byť by současně disponovala magisterským titulem z oboru právo a právní věda nebo z oboru klasický řecký jazyk a literatura apod.

22. Za daného právního stavu může nepochybně dojít k situaci, kdy s ohledem na „benevolentní“ úpravu zákona o ochraně veřejného zdraví a služebního předpisu může být na služební místo, pro něž je (z hlediska určení platového tarifu) lékařské vzdělání nezbytné, přijat i člověk bez takového vzdělání, byť by zdejšímu soudu nebylo zřejmé, jak by takový člověk mohl svoji práci vykonávat řádně, jak mu ukládá § 77 odst. 1 písm. d) služebního zákona. Tento palčivý problém, jak jej trefně nazval žalovaný, se zjevně pokusil řešit zákonodárce přijetím zákona č. 205/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony. Tento zákon mimo jiné vložil do § 88a zákona o ochraně veřejného zdraví nový odst. 2, který zní: *Pouze zaměstnanci s odbornou způsobilostí k výkonu povolání lékaře¹⁰⁴⁾ mohou plnit úkoly orgánů ochrany veřejného zdraví, uvedených v § 78 odst. 1 písm. a) až c), a) při provádění lékařských činností v ochraně a podpoře veřejného zdraví, b) při vzdělávání lékařů, c) jejichž předmětem jsou odborné lékařské konzultace s poskytovateli zdravotních služeb.* Poznámka pod čarou č. 104 odkazuje na zákon č. 95/2004 Sb. Jednalo se o pozměňovací návrh poslankyně V. A., která k němu při obecné rozpravě na 40. schůzi Poslanecké sněmovny dne 21. 1. 2020 uvedla: „(...) Na základě těchto zkušeností, na základě zkušeností z terénu, kde se začalo ukazovat, že veřejnost vnímá hygienu jako něco přídatného, méněcenného, tak bohužel na velmi zodpovědných postech jsou lidé, kteří

nemají dostatečné vzdělání, a bohužel potom se dostáváme do velmi nevhodných situací, které už naše zdravotnictví by řešit nemělo. (...) Další věcí, kterou je třeba říci, že všude tam, kde potřebujeme hygienickou službu, je provádění lékařských činností v ochraně a podpoře veřejného zdraví. Veřejné zdraví a veřejné zdravotnictví je obor, který někdy u nás bývá popelkou, a to není dobře, protože veřejné zdravotnictví ve vyspělých zemích, kam se samozřejmě řadíme, má velmi důležitou úlohu v posilování trendů a definic moderní medicíny, zejména co se týče populačních preventivních programů. Takže i z tohoto pohledu je tedy nutné, aby byli tito zaměstnanci s odbornou způsobilostí dále zapojeni do úkolů orgánů ochrany veřejného zdraví a zapojovali se do provádění lékařských činností v ochraně a podpoře veřejného zdraví. (...)“ (Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky, 8. volební období, tisk č. 530, digitální repozitář, www.psp.cz). Novela nabyla účinnosti dne 1. 5. 2020, přičemž z vymezení činností, k jejichž výkonu je třeba lékařské vzdělání, i z odůvodnění této novely je zřejmé, že žalobkyně na svém služebním místě tyto činnosti vykonávala již ke dni 1. 11. 2017.

23. I tato novela tak vede zdejší soud k závěru, že služební místo žalobkyně bylo s účinností od 1. 11. 2017 služebním místem lékaře v orgánu ochrany veřejného zdraví ve smyslu § 2 odst. 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., a žalobkyni tak příslušel platový tarif podle stupnice platových tarifů uvedené v příloze č. 3 tohoto nařízení. Pokud žalovaný potvrdil rozhodnutí ředitele o určení platového tarifu a platu žalobkyně podle přílohy č. 2 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., je jeho rozhodnutí v rozporu s § 144 odst. 1 a odst. 2 písm. b) zákona o státní službě ve spojení s § 123 odst. 3 zákoníku práce.

24. Zdejší soud za této situace nepovažoval za potřebné zabývat se dále námitkou žalobkyně, že se žalovaný vůči ní dopustil diskriminace v oblasti odměňování. Uvádí pouze, že diskriminační důvody vyplývající z žalobkyní odkazovaných evropských předpisů (pohlaví, rasa, etnický původ, náboženské vyznání či víra, zdravotní postižení, věk, sexuální orientace a státní příslušnost) v projednávané věci nebyly žalobkyní tvrzeny ani soudem zjištěny.

25. Jelikož výše uvedené závěry bylo možno učinit na podkladě správního spisu, zdejší soud pro nadbytečnost neprovedl žalobkyní navrhované důkazy výsledkem prof. MUDr. R. P., CSc., Ph.D., doc. MUDr. P. D., Ph.D., Mgr. H. V. a Mgr. F. V. Z téhož důvodu zdejší soud neprovedl důkaz připomínkami Ministerstva zdravotnictví k návrhu nařízení vlády ze dne 28. 8. 2017, č. j. MZDR 41976/2017/LEG, ani statistikou Ministerstva zdravotnictví, zda a případně na jakých pozicích se v rámci hygienické služby, odboru protiepidemického, nacházejí nelékaři a osoby jaké kvalifikace se nacházejí na služebních místech ředitelů protiepidemických odborů krajských hygienických stanic.

V. Závěr a náklady řízení

26. S ohledem na konstatovanou nezákonnost napadeného rozhodnutí zdejší soud toto rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 4 a 5 s. ř. s.).

27. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

28. Žalobkyně dosáhla v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobkyně jsou tvořeny odměnou jejího zástupce za dva úkony

právní služby (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přičemž mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Dále žalobkyni náleží náhrada hotových výdajů jejího zástupce v paušální výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu. K tomu soud připočetl náhradu za daň z přidané hodnoty, kterou je zástupce žalobkyně povinen odvést z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč (§ 57 odst. 2 s. ř. s.) a zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem tedy žalobkyni na náhradě nákladů řízení náleží částka ve výši 11 228 Kč. Zdejší soud uložil žalovanému zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám zástupce žalobkyně v přiměřené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 19. srpna 2020

David Raus v.r.
předseda senátu